

275

האדם כשנופל ממדרגתו נשבר,
אבל הצדיק אמת כשנופל ממדרגתו
רואה שזה שורשו.

ע"י נפילתו ממדרגתו רואה הצדיק
שאינו יכול להחזיק מעמד
וצריך סיבות ממסובב הסיבות
כדי להחזיק מעמד,

וזוהו לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה (תהלים
נא).

275

העולם חי בגדלות ומדבר מהקדושה
ואז אינו בבחינת ומבשרי אחזה אלוך (איוב יט)

כי כדי להיות בבחינת מבשרי אחזה אלוך
צריך לחיות עם האין שלו,

ואם חי בגדלות אף שמדבר מהקדושה
אינו חי עם ה'אין

ואינו יכול להיות בבחינת מבשרי אחזה אלוך,

בעבודת האדם מדבר מהשפלות וממילא חי עם
האין

ונמצא דבוק אל הרבש"ע בבחינת מבשרי אחזה
אלוך.

275

כמו שהבהמה
אינה מכירה בבהמיות שלו

כך האדם אינו צריך להכיר
בהרגש מציאות הווי

כי צריך להשאר בבהמיות שלו
ולא שייך אצלו ההבנה המעמיקה
(כלשונו של הרא"ש דער הערן).

275

עבודת האדם הוא להפוך את
הרגש הגשמי לרגש רוחני
הוא בזה שמכיר בבירור שהרגש הגשמי

בא מהתווה ובהו

ועי"ז רואה "בשרשו"

ש"הוא" מציאות תווה ובהו.

וממנה אחזה אלוך

זאת היא שנותנת כח למלאכים לומר
קדוש קדוש קדוש וכו'.

כי בשעה שהרגש הגשמי

נהיה מציאות הווי

נוצרה מציאות של עבודת ה'

בעולם הטבע

הנותנת חיות למלאכים בעולם הטוב.

307

היערות והשדות בסביבות העיר

מחמת הרגישות המיוחדת שבהם מהוות

גורם משיכה לכח הקדושה ולכח הסט"א ר"ל בזה

שמשרתים את בעלי הבחירה.

ההשפעות הקיימות בשדות מתפשטות
להליכות חיים של כל אחד בעיר.

כאשר זוכים שקיימת השתלטות דקדושה בשדות
השפעה זו מתמשכת גם לעיר המעוררות
התפעלות דקדושה במהלכי החיים היום יומי

ואם ח"ו כח הקליפה תופסת מקום ביערות ושדות
אזי ר"ל מתפשטת כח הקליפה
גם על ההתהלכות היום יומי של בני האדם.

לכן יש להתאונן על זה שלא רואים מספיק אנשים
היוצאים ביערות ושדות להתפלל על גלות
השכינה

ולהמתיק את הדינים ולהפכם למקום קדוש.

307

אחד החברים שאל את הראש למה צריכים
דווקא לצאת ליער להתבודד ולקבל הכוחות
דקדושה

מההתמודדות בין שני הכוחות ביערות ושדות

הלא התמודדות זו קיימת בעיר

בין כוחות דקדושה בבתי הכנסת ובתי המדרשות

בין הכוחות הסט"א לעומת זאת קיימות בעיר ר"ל.

ענה הרא"ש

שבשדות יש יותר אנרגיה מאשר בעיר

כך שבשעה אחת של התבודדות אמיתית בשדה

נכוחה להשפיע מה שמשיגים בהתמודדות של שעות מרובות בעיר.

כל מה שקורה בחיים* בא ללמד*, ועל האדם לנצל את הסיבה שנגרמת לו* בכדי ללמוד* מזה משהו. רב אושר זצ"ל סיפר על עצמו שביליה לפני שהלך לישון שם את גרביו שלא במקומם, כשקם בבוקר לא מצאןמיד, חיפשו זמן רב עד שמצאן.

גם סיפור זה בא ללמד, האדם צריך לדעת שהקב"ה מנע ממנו את האפשרות למצוא את הגרביים מיד כי רצה ללמד אותו פרק* במידת העצלות*, איך שניתן בקצת תשומת לב ראויה* למנוע סבל ומאמץ מיותר*.

לכן, צריך האדם* לקבוע לעצמו סדר בחיים* שלא להזניח כל אירוע, ומה שקורה לו בחיים* ישתדל להתבונן* עד כמה שידו מגעת ולהגיע למסקנות שבוודאי יש בהן כיוון בהכרת המציאות העצמית ובדבקות שלו בבורא יתברך שמו

-
בהזדמנות אמר רב אושר:

תאמינו לי שהקב"ה שולח סיבה-סיוע לאדם לבלי לחטוא, וסיוע זה יותר חזק מאשר הגירויים של היצר,

אלא שטחו עיניהם של הבריות לראות את האור הזה מהשמים.

ונענה לו אחד מהשומעים שהוא לא מרגיש את הסיוע, הוא יודע שהיצר עושה כל מאמץ לשבר אותו שלא יוכל להתנגד לפיתוייו.

התחיל רב אושר לצעוק: איך בין עלטער פון דיר, (אני מבוגר ממך), ואני אומר לך שזה לא נכון מה שאתה אומר.

אתה עקשן מתעקש, אדרבה, תנסה פעם אחת להתקומם נגד היצר, אני מבטיח לך שתרגיש שהוא* ממש בורח ממך.*

אמנם לראשונה צריכים לגרש אותו בכח לצעוק להשי"ת, אבל אח"כ תרגיש ממש בסיוע של הקב"ה.

אתה מחפשים* " חיים קלים "*זה לא הולך ככה!

סיפור מפעים מסופר על ימי צעירותו של רבי גרשון, כי כאשר הלך פעם עם אחיו הגאון רבי יעקב זצ"ל, לימים רבה של רמת-השרון, לתחנת האוטובוס בעיר, בדרכם לבני ברק. בעודם רחוקים מעט, ראו כי כבר הגיע האוטובוס לתחנה. באינסטינקט טבעי החל רבי יעקב לרוץ לכיוון האוטובוס ולהשיגו, כדי שלא יצטרכו להמתין שעה נוספת עד האוטובוס הבא. אך רבי גרשון המשיך בהליכתו הרגועה והשלווה, כאילו לא אירע דבר. "עדיף להמתין שעה לאוטובוס, מלהפסיד דקה אחת של מנוחת הנפש!" אמר בהחלטיות.

285

הסבל הוא מתנת ה' לכולם כאחד

אלא שבחברותא מלמדים איך לנצל את הסבל בכון המועיל. הרא"ש זיע"א הדגיש: החסרון הוא שמאשימים אותי כאלו אני הגורם לסבל שיש לחברים,

דבר זה צריכים לעקור מן השורש, אדרבה בחברותא מלמדים איך לנצל את הסבל למטרה אשר למענה הקב"ה מוריד אותה לעולם

וככל שנלמד יותר מהסבל כך הצורך לסבול יתמעט בהתאם,

ובמיוחד לאותם שהביאו את עצמם להיות בטלים אל השי"ת. הלא המה נמצאים תמיד בסיפוק הרוחני של נגילה ונשמחה בך. והמה לא מצטערים כלל, כמו ר"ע שקבל בשמחה את כל הענויים שסבל.

275

צדיק האמת נמצא תמיד בפחד שלא יאבד את המציאות האמיתית שלו,

ומה היא המציאות האמיתית?

שהאדם כל כך "אין" עד שלא יכול לתפוס שהוא בעצם מאבד את הכרת ה"אין" כמציאות העצמית ויחשוב שיש לו איזה ערך עצמי.

אמנם הצדיק האמיתי נמצא תמיד בדבקות בורא מפני שחי עם הבהמיות שלו ותמיד בפחד שלא יאבד את המציאות האין שבו.

בדרכי התשובה צריך להיות חרטה על העבר וקבלה על העתיד, אם התפילה תבוא מתוך שמחה, שזה מעל הטבע האנושי להיות בשמחה בעת צרה,

נשאלת השאלה אם צדיק האמת כשנופל ממדרגתו רואה שזה שורשו, מה זה חרטה על העבר?

הרא"ש הסביר את מהות החרטה מעצם העובדא שהיה צריך ליפול ממדרגתו כדי להזכיר לו שזה שורשו,

כי צורך האדם בכל עת להכיר בשורשו, שאינו יכול להחזיק מעמד בכח עצמו ושתמיד צריך את העזר ממסובב כל הסיבות. וזה שהיה צריך ליפול ממדרגתו, מוכיח שאינו קשור בצורה מספיקה בפחד שלא יאבד את המציאות ה'אין' שבו ושהיא המציאות האמיתית שלו.

וקבלה על העתיד הוא לראות את שורשו ה"אין" אף בשעה שאינו נופל ממדרגתו. נמצא שהתשובה הוא בזה שלא יקרה עוד פעם שיצער את ה' בנפילה ממדרגתו אף שזה שורשו.

אבל אם תתקשי ותרגישי שמחה בעצם הדבר שיש לך למי לפנות – אבא רחום וחנן,

הרשעים מלאים חרטות, אם מלאים חרטות אז למה נקראים רשעים

כי החרטה של הרשע אינו על זה שציער את ה' בנפילתו,

אלא שפשוט לא מתאים לו להיות בנפילה. נמצא שהחרטה הוא עבור הכבוד של עצמו, ולכן הוא ממהר להתחרט כדי לחזור לתחושה שהוא צדיק,

נמצא שהרשע כל הזמן בנפילה וכל הזמן בחרטה. והכל סובב סביב עצמי אני נכשלתי אני התחרטתי ואני התחזקתי, ***

האמנתי חוקת באה פעם לפני ר' אשר אשה קשת יום שגדלה מאד סאת צרותיה ושאלה: מה עלי לעשות כדי לצאת ממצוקותי? ענה ר' אשר ואמר לה: את צריכה להתפלל מתוך שמחה, כי הצרות שיש לך הם מחוץ לגדרי הטבע ותפילה רגילה לא תעזור במצבך.

בזה את תצאי מגדרי הטבע, וכך תפעלי ישועה מעל הטבע.

אמר פעם ר' אשר: כיצד נזכה לגאולה? ע"י שננהג באהבה שאינה תלויה בדבר עם הזולת. והיינו לאהוב את החבר למרות שזה לא מגיע לו, וע"י שננתנהג באהבה שאינה תלויה בדבר הוא יגאלנו למרות שאיננו ראויים לכך.

האמנתי קורח

ר יהושע מרגלית סיפר

בשושן פורים רציתי לנסוע לירושלים לר' אשר והיצר הרע לא נתן לי, הוא הכניס לי פחדים מהתקררות והוא הכניס אותי לעצלות וממילא לא נסעתי,

למחרת ספרו לי חברים שהיה נפלא מאד אצל ר' אשר,

היה מאד מאד שמח ור' אשר דיבר הרבה דיבורים, אז כמובן ישר נפלתי לעצבות למה שלא נסעתי,

אז ראיתי את השנאה של היצר כי קודם הוא לא נתן לי לנסוע

ואח"כ כששמעתי בקולו הוא הכניס לי עצבות למה לא נסעתי,

זהו השנאה של היצר

להמאיס לאדם את החיים בכל מיני אופנים.

163

למרות שלדעתי אינו צודק ואינו מתנהג אתי כהוגן,
כי גם אנו מתנהגים שלא כראוי עם השי"ת לשכינה יש צער גדול בזמן
אשר משפיע את ה"יש" האלקי על האדם,
והאדם מחמת נטייתו לראות תמיד את עצמו מתרגם גם את ההשגחה הפרטית הזאת לכוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה.

ונמצא שההשפעה האלקי הזאת משיגה את ההיפך מהמצופה,

כי המצופה הוא לפרסם שם ה' בעולמות והאדם מנצל פרסום זה להגדיל את היש העצמי.

ואדרבה ככל שמשפיעים עליו יותר ויותר ממקור הקדושה.

האדם הופכו לאינטרסים העצמיים בהרגשת גדלות עצמו כמאה"כ: ורם לבבך ושכחת.

162

רבים מבני האדם חושבים שהמושג לחיות באמונה היינו לחיות בתוך איזה סערת נפש כאלו נמצא במאבק קשה בחיים, ולכל צעד של התחזקות באמונה צריך להיות במצב של מסירות נפש כאלו עומד בפני הגרדום.

ובכל זאת הוא נותן לנו חיים, בריאות ומזון וכו',

אליבא דאמת הדבר אינו כן

כי על פי רוב לחיות עם אמונה

היינו לחיות עם שיא של פשטות ושיא שקטות.

בואו ונחשוב לרגע קט,

המאמין יודע שאינו עושה כלום והכל מאתו יתברך שמו,

אם כן מהיכן מגעת סערת הנפש?

אלא מאד יתכן שסערת הנפש- באה בגלל שרוצה כל דבר

או שרוצה להבין כל דבר

והוא ההיפך של אמונה דהלא

והאמונה הוא מציאות של שקטות ושל שלווה

כי בין כה אינו עושה כלום והכל רבש"ע,

159

המושג "ירידה לצורך עליה" הוא אך ורק כאשר העליה והירידה באים כאחד.

בזמן העליה זוכר היטב את הירידה כדי שלא יתגאה,

ובזמן הירידה זוכר היטב את העליה ומבין

- שגם שם בירידה ידך תנחני ותאחזני ימינך.

להגיד בבוקר חסדך ואמונתך בלילות

אבל הבעל דבר מפריד את הירידה מהעליה
ואת העליה מהירידה
ועל ידי כך הבע"ד מצליח לשלוט על האדם בכל
המצבים.
הן בשעת הירידה והן בשעת העליה.

כי בשעת הירידה
מצליח להכניס את האדם במצב של עצבות
ויאוש.

ובשעה שיש לו עליה
הוא מצליח להכניס את האדם לתחושה של גאווה,
בזה שמשיכח ממנו את הזמנים שנמצא בירידה.

וכאשר נמצא בגאווה
הרי "אין אני והוא יכולים לדור במדור אחד",
וממילא כל הפעולות הטובות מתנתקים

המטרה העיקרית של הבע"ד
היא לקחת ניצוצות של קדושה
המתפשט בבריאה
ולהעבירו לשלטונו של הסט"א.
כי לסט"א אין כוחות מצד עצמו.
הסט"א מצד עצמו מקבל כח מהרבש"ע
כמו גוסס לפני יציאת נשמתו,
וכל הכח החיות שלו הוא מזה שיונק מכוחות
דקדושה

שלא התחבר לשרשו.

הבע"ד משוטט בכל העולם
ומחפש נצוצות של קדושה
ממעשיהם הטובים של בני אדם
שלא הלבישו עליהם את כבוד שמים האמיתי,
לפיכך הם חשופים
שהבע"ד יוכל לקחת אותם מבני האדם
ולהעבירם לסט"א כדי שיהיה לו חיות
מנצוצות של קדושה

173

אנחנו צריכים להתאמץ בכל הכוחות
לצמצם את העבר והעתיד ל הוה
כדי לתת להשי"ת להתגלות ב הוה
ולא לחשוב על העתיד כלל

אולם מה נאמר ומה נדבר.

כאשר אנחנו מתאמצים לצמצם את העבר להוה
אנחנו מיד חושבים על העתיד.
כי אנחנו חושבים מיד
שכדאי לצמצם את העבר להוה
כדי שבעתיד הקרוב והרחוק יהיה לנו יותר טוב.
יוצא

שבעצם אין אנחנו מצמצמים את העבר להוה
אלא מעבירים את העבר לעתיד בכח המחשבה
כאלו שאנחנו מתעוררים בעבודת השי"ת.
ובכלל לא שמים לב שבעצם אין אנחנו עובדים את
ה' אלא את עצמנו,
ופועלים למען האינטרס שיהיה לנו טוב בעתיד.

שפת אמת שלח
שפת אמת

בכל מצוה אם האדם מבטל באמת כל רצונו
אף לא לזכות למדריגות רק כדי לעשות רצון ה'
בלבד,
נקרא שנותן נפשו בהשלחות,
כי אם מצרף חפצו אינו שליח...
וכן ענין הביטול לידע שהוא רק כגרזן ביד החוצב
בו ממש,

ואינו רק כלי מוכן לעשות רצון השי"ת,
אבל לא לצרף רצון עצמו כלל.

[תרל"א, ד"ה במדרש]

האמנתי שלח

ר' אשר דבר בכאב רב על תלמידי חכמים,
שאינם מוצאים זמן להתבונן,
מי זיכה אותם ללמוד תורה.

הוא ראה בזאת,

אחת הסיבות לעיכוב הגאולה

כשאדם מתפלל ומבקש על דבר מסוים
עי"ז הוא מראה שהדבר ההוא תלוי ברבש"ע
ולא בכשרונותיו ולא במעשים שלו
אלא תלוי רק ברבש"ע,

עי"ז הוא מתקרב להשי"ת וקובע בנפשו כח של
אמונה

ואם אדם מתפלל על כל דבר זה מקרבו ומחזקו
לאמונה

והוא נעשה כולו בחיצוניותו ובפנימיותו אמונה

פעם שאל אחד את ר' אשר,

איך אפשר לומר תהילים בשמחה,

הרי התהילים נאמרים מתוך הכאב והיסורים?

ענה לו ר' אשר:

כשאדם אומר תהילים הוא צריך להיות בטוח

שהתפילה תתקבל והישועה בוודאי תבוא

ואז השמחה היא מכך שרואה את עצמו כבר

לאחר הישועה

אחד החברים בביתו של ר' אשר

ישב בחדר סמוך אליו ואמר תהלים בקול,

ר' אשר שהיה בחדרו שאל לפתע את הגבאי,

מי אומר כאן תהילים?

ואמר לו ר' אשר, 'תגיד לו שתהילים צריכים לומר

מתוך שמחה ולא בעצבות'

מעט ובכוונה כיצד

ר' אשר היה נוהג לומר תהלים פעמים רבות

במהירות רבה

והסביר שכאשר אדם מתאמץ לומר בכוונה

מרגיש הוא את עצמו שהוא מכוון והוא מתלהב

לכן צריך לפעמים לומר במהירות

ואז כשנכנסת הרגשה באיזה פסוק,

פסוק זה צריך לומר בכוונה

ואז אנחנו יכולים להכיר שהקב"ה מעורר לנו את
הכוונה.

שאלו הרב גדליה סגל הרי כתוב טוב מעט בכוונה

מהרבה שלא בכוונה,

נענה ר' אשר ואמר הלא זה מה שכתוב כאן –

המעט בכוונה שיוצא מתוך ההרבה שלא בכוונה

זה טוב.

170

בתפלת החג אומרים

ותערב לפניך עתירתנו כעולה וקרבתנו וכו'.

למה מבקשים בתפלה שתערב עתירתנו כעולה

וכקרבתנו?

כי עולה נקרבת כולה תקטר .

דהיינו כולו נקרבת לה'

ולא נשאר ממנה כלום

לא לכהן ולא למקריב הקרבן.

כך צריכה להיות התפלה כולה

תקטר לה' ולית ליה מגרמי כלום.

ואז תערב לפניך עתירתנו

התפלה תהיה ערבה

ומקובלת לפני השי"ת

כי באופן כזה האדם

מגיע לשלמות הבריאה

בלתי לה' לבדו.

171

מי שמטיל את האשמה על הזולת

הוא כל כך נשלט מהשפעת הבע"ד

עד כדי נכונותו של הבע"ד

לאפשר לו לקיים מצוות

כאשר הבע"ד בכוח שהמצוות שהאדם יעשה

יתן כח לבע"ד בהמשך דרכו

כי האדם יוכל באמצעות קיום המצוות

להצדיק אשמתו אל הזולת.

הלא יש לי הוכחה ברורה שאני צדיק

כי היום הצלחתי לעשות מצוות רבות וטובות.

ממילא מה שאתמול לא הצלחתי לקיים את

המצוות,

אין זה רק בגלל שהשני "הפריע לי".

לכן צריך האדם להלחם בכל כוחותיו

לא להאשים את הזולת בכשלונתו

רק להכיר את שפלותו.

וירבה בתפלה ובבכיות לרבש"ע

שיעזרהו לצאת מהמלכוד של הבע"ד

להבטל אל השי"ת בביטול מוחלט.

שפת אמת בהעלותך

כי צריך אדם להאמין

כי כל מה שיש רצונות אחרים בעולם הם לטובה,
ושע"ז יכול להיות רצון אמת לעבודת השי"ת,
וכשאדם לומד ק"ו מרצונות אחרים
איך לעשות רצונו ית' כראוי,
עי"ז מעלה כל הרצונות אשר לא טובים המה
להשי"ת.

[תרל"ג, ד"ה עשה]

האמנתי נשא שבועות

אסור להתיימשך אם נופלים
צריך לקום ולא להתעייף
כי זה מעשה היצר לעייף אותנו.

וכך אפשר לבוא להכרה
כיצד אנו קיימים ופועלים.
הרי איננו יכולים לעמוד

במינימום של ניסיון קל כחוט השערה,
ומה מונע אותנו מכשלונות בכל שטחי החיים
רק הסיבות שה' שולח לנו

וכשיש לנו כאבים הרי זה רמזים משמים:
אתה חושב שיש לך אמונה?
כיצד אתה נראה כשיש לך לחץ,
אתה מאבד את עשתונותיך,
ואינך יכול להחזיק מעמד...

ומזה באים להכרה ש"אין עוד מלבדו".
אלא מה? מיד אחרי הכרה זו שוב אפשר להכשל,
אך לא להתיימשך כי שבע יפול צדיק וקם,
זהו האדם עם חולשותיו.

כאשר היינו פעם במירון הלכנו יחד עם ר' אשר
בכביש הכפר,
ור' אשר

דיבר על מאמר חז"ל 'אין התורה מתקיימת אלא
במי שמשים עצמו כמדבר',
ואמר לנו:

תסתכלו על ההר הזה והצביע על הר מירון
(הג'רמק)

ההר הזה הוא כמו גן עדן יש בו כל
מיני עצים, כל מיני צמחים ופרחים,
כל מיני חיות וציפורים. ממש גן עדן.

יכול מישהו לומר אני בעה"ב על הגן הזה,
אני נטעתי את הגן הזה, אני מטפח אותו – כמובן
שלא.

מי שמסתכל על זה רואה את הבריאה של
הקב"ה,
לכן זה נקרא מדבר אף אחד לא יכול להיות בעה"ב
על זה (באלעבאטעווען אויף דעם).

כך האדם צריך לעבוד על עצמו
עד שיגיע לשיא השלימות בבחינת גן עדן ממש,
ולהכיר שהכל זה הבורא ולו אין שום קשר לזה.

זוה נקרא משים עצמו כמדבר.

'משכני אחריו נרוצה',

אמר ר אשר 'משכני' לאדם יש משיכה לכל מיני
דברים

לתאוה, לקנאה, לכעס וכדו',

צריך לדעת שהמשיכה הזו היא סיבה מאת ה'

כדי להפוך את זה לקדושה

וע"ז צריך אדם לבקש מה' בשעה שיש לו את
המשיכה לרע –

'אחריו נרוצה', תרחם עלי ותזכה אותי שיהיה לי
את המשיכה הזו אליך,

הקנאה שיהיה קנאת ה',

התאוה שיהיה אהבת ה' וכו

הביאו האנשים את דוד אל שאול המלך,
והמלך שאול שאל את דוד
האתה תוכל להרוג את הענק ההוא "גלית"?

דוד בתמימותו האמיתית אומר לו
הרי גם את הארי וגם את הדב הכה עבדך,

כי לקחתי את הפחד מהארי והדב והפכתיו לפחד
ה'!

וככה גם עכשיו במקום להיבהל מגלית
ולהשאר בפחד גלית עד כדי איבוד העשתונות
ולא לקבל עלינו עול מלכות שמים מרוב פחד,
אני אקח את פחד גלית ואהפכהו לפחד השי"ת,
וממילא גלית יהפך לגלית מניר,
כמו הארי והדב
שאחר שהפכתי את הפחד מהם לפחד ה'
ממילא כבר עשו שליחותם
וממילא הם ארי ודב מניר.

האמנתי בחוקותי

מוכרת הטענה,
כאשר אדם נפגע מזולתו,
"מה אני, שק אגרוף?"

יהודי יקר,
אינך שק אגרוף!

אתה יכול לעשות את הגאווה שלך
"שק אגרוף"
ולהתאמן עליה,
כדי לחזק את שריר "ארך אפיים" שבנפש.

פעם עבר על חבר תקופה קשה
והי' מאוד שבור
ויום אחד, נקלע לזירה של פיגוע וניצל בנס
ובמוחו חלפה מחשבה של אבדון,
שלא אכפת לו שהי' בסכנה רח"ל.

ביום שלמחרת הגיע לביתו של ר' אשר,
ומיד כשדרכו רגליו על פתח הבית
קידם אותו ר' אשר וקרא לעברו:
מה אתה חושב ששם בשמים
זה יותר טוב מכאן
טעות היא בידך
הכאבים ממשיכים גם שם,

אלא ההבדל הוא ש
כאן בעוה"ז

כשיש לו לאדם כאב
הוא יכול לעבוד עם זה
ולעשות עם זה משהו,
אבל שם כשיש לו לאדם כאב
הוא לא יכול לעבוד עם זה
רק נשאר עם הכאב לנצח...

פעם שאל חבר את ר' אשר
כיצד ניתן להינצל ממדת הכעס,
הרי בתאווה כאשר מתעוררת
התאווה זה מגיע בהדרגה
וממילא אפשר לנסות להלחם

ולעצור בעוד מועד,
אבל הכעס מגיע בפתאומיות
וכבר אני מוצא את עצמי
בתוך האש של הכעס,
א"כ כיצד שייך להתגבר ע"ז?

נענה ר' אשר כשהוא מצביע בידו למרחק:
האם רואה אתה את האדם שעומד שם על גג
הרעפים?
כיצד הוא אינו נופל הרי זה גג משופע?
אלא היות והוא מרגיש את הסכנה שבדבר
לכן הוא לא מסיח דעת לרגע,
כן הוא הדבר לגבי הכעס
אם אתה חי שאתה בסכנה כל רגע
ולא שוכח מזה
אז אתה זוכה להנצל בשעת הנסיון.

161

הקב"ה מלא כל הארץ כבודו אין סוף
לרבו הפרטים ופרטי פרטים,
כמו שאין סוף לכוכבים ולחול הים.
מכל מקום הקב"ה שהוא מלא כל הארץ כבודו
צמצם עצמו מהעולם כולו לארץ ישראל,
ומארץ ישראל לירושלים,
ומירושלים לכותל המערבי,

נמצא שהמציאות מלא כל הארץ כבודו
מתצמצם בכותל המערבי

בס"ד

מייל יומי סיון תשפ"ג

הרי שהכותל המערבי הוא בעצם
מלא כל הארץ כבודו.

כן לגבי מחשבותיו של האדם.
האדם מסוגל לצמצם את המציאות העצמי
ולגלות את המציאות האלקי מתוך המציאות
העצמי
להכיר שכל תנועה ותנועה
שהאדם עושה מהוה
פרסום שם ה' בעולמות
שהוא התגלות הקדושה - זה מה שאנו צריכים
לחשוב
בשעה שעומדים מול השכינה ע"י כותל המערבי.

האמנתי בחוקותי

אחד החברים היתה לו פעם עגמת נפש מחבירו
וסיפר לר' אשר,

הסביר לו ר"א ואמר:
העגמת נפש שיש לך כעת
זו היא שליחות מאת הבורא
לעורר את הטבעים שלך
כדי שתפנה אליו שיעזור לך להתגבר,

וכל זה הוא מחמת שהניצוץ שלך
נמצא אצל החבר ואתה צריך לתקן אותו,

וזה ע"י שתקבל אהבה לחבר
שהוא היה סיבה טובה עבורך
שגרם לך
להכיר את מציאותך האמיתית
ולפנות אל ה',

ומתי תדע שהדבר בא על תיקונו,
ברגע שתראה שכלל לא אכפת לך
מה שהוא עשה לך,
כן עשה לא עשה זה אותו דבר אצלך,
זהו הסימן שהדבר בא על תיקונו.

spinkarebbe@gmail.com